

Jausmų egzotika

2007
Ispis
112 p. m.

KATE WALKER
TEKĖK
UŽ MANEŠ

Svajonų
ROMANAI
Knygute.lt

GRAIKU
MAGNATAI

Kate Walker
TEKĖK UŽ MANEŠ
Romanas

Versta iš Kate Walker, The Antonakos
Marriage, 2006

© Kate Walker, 2006

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B. V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant
teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia
forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet
koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Vaida Banytė, vertimas iš anglų kalbos,
2007

© Jurga Lipnickienė, dizainas, 2007

© Tatiana Morozova, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2007

© Knygute.lt, Elektroninė versija, 2011

PIRMAS SKYRIUS

Teo Antonakos neapsidžiaugė sužinojęs, kad netrukus turės kitą pamotę.

Jis niekaip negalėjo susitaikyti mintimi, kad tėvas - mergišius. Buvo pametęs tikslų skaičių meilužių, kurios po motinos mirties trumpam pasirodydavo senio gyvenime ir tapdavo jo pamotėmis. Nė viena ilgai neužsibūdavo, nors trys ir buvo trumpam tapusios Kirilo žmonomis. Atrodo, jau greitai pasirodys penktoji ponina Antonakos. Atvirai sakant, Teo nemanė, kad ji išstems ilgiau nei kitos, tačiau vis tiek šį vakarą jį kamavo nerimas.

Jis pasiekė taurę su vynu, išgėrė sodrų raudoną skystį iki dugno ir apimtas vidinio nerimo staigiai trinktelėjo ją ant stalo.

Dažniausiai jam patikdavo kunkuliuojantis Londono šurmuly, nuolatos kažkur skubantys žmonės. Perpildytos gatvės, šviesos, automobilių užimas - viskas priminė namus Atėnuose, miesto gyvenimą, permainingą verslo pasaulį, kiekvieną dieną, kupiną iššūkių, kuriuos taip mėgo. Tačiau tokį tamsų, drėgną ir šaltą kaip šis spalio vakarą būtų norėjęs atsidurti bet kur, tik ne čia. Buvo pasiilgęs nugarą šildan-

čios Graikijos saulės, tingios vandenyno bangų mūšos į jo šeimai priklausančios salos uolas, gimtosios kalbos skambesio - ir savo šeimos. Velniai griebtų, kaip jis pasiilgo *namų*.

Viskas prasidėjo nuo šįryt gauto laiško.

Pašto ženklelis ir puikiai pažįstami graikiški rašmenys kaipmat išblaškė miegus ir jis paško iš lovos taip staigiai, kad net apsvaigo galva. Nereikėjo tikrinti nė antspaudo ar negrabiai, vos įskaitomai iškeverzoto adreso. Iškart suprato, kas atsiuntė laišką.

Pagaliau parašė ilgai tylėjęs tėvas.

- Nagi, raudonplauke, pralinksmerk. Sėskis ir išgerk su mumis!

Iš kitapus baro išgirdo kandžius, net kiek užgaulius žodžius, lydimus garsaus vyriškių juoko, ir atsigrėžė ton pusėn. Keli jaunuoliai slampinėjo aplink stalą, ant grindų mėtėsi alaus buteliai.

Dėmesį patraukė su jais esanti moteris. Patraukė ir prikaustė.

Jis negalėjo matyti jos veido, nes sėdėjo atsukusi nugarą, tačiau visa kita buvo nuostabu. Fiziškai, seksualiai nuostabu, net kaitino kraują, kurstė aistrą.

Nuostabūs, auksu žėrintys ilgi raudoni plau-

kai krito grakščia nugara ir švytėjo vario atspalviais net blankioje baro šviesoje. Ji buvo aukšta ir gražiai sudėta: siauri pečiai, apvalūs klubai, dailus stangrus užpakaliukas, aptemptas juodu sijonu.

Sijonu? Net pats tyliai sukikeno. Tai ne sijonas, o trumpa užuolaidėlė ar, kitaip sakant, šiek tiek praplatintas diržas, leidžiantis gėrėtis elegantiškomis ilgomis jos kojomis nuo pat viršaus iki pėdų, įspraustų į nublizgintus juokingus aukštakulnius.

- Ko tik panorėsi, brangioji...

Ji turėjo kažką, kas traukė.

O jis per ilgai neturėjo moters. Tokia buvo tikroji susidomėjimo priežastis. Nuo tada, kai Eva prieš tris mėnesius išėjo, jo gyvenime nebuvo jokios moters.

Galėjo turėti jų daugybę - visai to nesidrovėdamas žinojo, kad tamsus jo gymis traukia moterų dėmesį. Ir turtai - šeimos ir jo paties pastangų rezultatas - buvo labai patrauklūs, todėl retai tekdavo praleisti naktį vienam, nebent pats norėdavo.

Pastaruoju metu net tai neteikė pasitenkinimo - jautėsi sudirgęs, norėjosi ko nors daugiau.

Bet ne su Eva. Tai ir buvo nesutarimų ir išsiskyrimo priežastis. Eva manė, kad jai atiteko geras laimikis. Jau sapnavo vestuvių varpus ir vestuvinius žiedus, taigi jam teko išsklaidyti iliuzijas. Todėl ji ir išėjo. Eva ne iš tų moterų, kurios būna kartu, nors žino, kad negaus to, ko nori.

Ir jeigu atvirai - jis jos visai nepasiilgo.

- Ne, ačiū, tikrai nieko.

Jos balas prasiskverbė į vieną iš tų netikėtai susidariusių pauzių, kai kambario tyloje net tyliausias balsas gali būti aiškiai išgirstas.

Ir koks balsas! Žemas ir jausmingas, kaip moteriai stebėtinai duslus. Akimirką jis įsivaizdavo šį balsą, kažką šnibždantį jam tamsoje, šiltoje didelėje lovoje. Teo burna išdžiūvo, visas kūnas įsitempė vos pagalvojus apie tai. Tačiau jau kitą akimirką seksualioji moteris dingo, dramatiškai pasikeitęs jos balso tonas nuvijo šalin visas erotiškias mintis.

- Aš pasakiau: *ne, ačiū!*

Teo jau buvo atsistojęs, kai suvokė šiuos žodžius. Jos balsas atrodė griežtas, su nerimo gaidelė. Akivaizdu - ji labai nepatenkinta susidariusia padėtimi. Keli platūs tvirti žingsniai, ir jis jau stovėjo jai už nugaros. Nei ji, nei vyriš-

kis, su kuriuo kalbėjosi, nė nepastebėjo, kaip jis prisiartino.

Skaja Marston suprato patekusi į bėdą. Tiesą sakant, pajuto neramius širdies tvinksnius vos pradėjusi šį kvailą pokalbį su tais dviem tipleliais. Jai nederėjo sustoti, nederėjo atsakyti į malonų, draugišką jų pasisveikinimą vos įėjus į kambarį.

Į *perdėtai* malonų ir draugišką jų pasisveikinimą.

Ji tiesiog užsimanė užėiti į šį barą. Košiamai šalto vėjo ir smarkaus lietaus gatvėje, jis atrodė pilnutėlis, ryškiai apšviestas ir jaukus. Ji neapsakomai norėjo atsidurti tarp žmonių. Per ilgai buvo viena, o viena neatsigindavo liūdnu minčių.

Nejaugi tik prieš mėnesį tėvas galutinai palūžo ir pagaliau prisipažino, kad jo piniginiai reikalai daug prastesni? Apsimesdamas, kad viskas gerai, ir bandydamas gelbėti padėtį jis dar labiau viską sujaukė ir apsunkino *pasiskolinęs* pinigų iš savo boso, graikų milijonieriaus Kirilo Antonakos, visų jo valdomų viešbučių savininko. O blogiausia, kad jį pagavo. Grėsė kalėjimas, jeigu skola nebus gražinta.

- Aš negaliu sėsti į kalėjimą, Skaja! - rauduoja

jis. - Juk taip sunkiai serga tavo motina. Tai ją pribaigtų. Ji tiesiog negali be manęs. Turi man padėti!

- Padarysiu viską, ką galiu, tėti, - instinktyviai atsakė Skaja. O ką kita galėjo pasakyti? Mamos širdis silpna, o pastaruoju metu sveikata dar pablogėjo. Jei nepadės antra operacija, vienintelė viltis - širdies persodinimas. - Nors nežinau, kuo galėčiau padėti.

Tėvas žinojo. Kirilas Antonakos greitai sugalvojo būdą, kaip Andriui Marstonui išsisukti iš keblios padėties. Skaja su siaubu klausėsi tėvo, koks svarbus būsiąs jos vaidmuo šiame susitarime. Kirilas nori įpėdinio, o tam, aišku, reikia žmonos. Kadangi pastaroji santuoka baigėsi skandalingomis skyrybomis, kaip potencialią savo vaiko motiną jis pasirinko Skają. Jei ji ištekės už jo ir pagimdys taip trokštamą įpėdinį, Kirilas nepateiks jokių kaltinimų tėvui.

Kad išgelbėtų Andrių Marstoną nuo kalėjimo, ji turi ištekėti už vyro, kuris vyresnis už tėvą.

Atsakyti reikia iki ryto.

Štai kodėl šį vakarą ji čia. Štai kodėl šį vakarą ji viena ir stengiasi pasidžiaugti paskutine laisvės diena šiose šviesiose, bejausmėse, šurmuliuojančiose Londono gatvėse. Beliko

tikėtis, kad ryškios šviesos ir perpildyti barai bent trumpam išblaškys mintis apie rytojų.

Ilgai nesvarsčiusi ji pasuko link sunkių stiklinių durų ir pravėrusi jas greitai skynėsi kelią pro minią baro link.

Tik staiga pajuto suklydusi.

Tiesa, baras buvo jaukus, šviesus. Ir perpildytas. Tačiau, rodės, čia visi vieni kitus pažįsta. Nebuvo nė vieno vienišo žmogaus, neturintio su kuo pasikalbėti, kam nusišypsoti.

O jeigu tokių ir būtų buvę, pagalvojo, tą vakarą niekas negalėjo jaustis vienišesnis ir labiau atstumtas nei ji.

Ji apsisuko ir jau rengėsi išeiti, kai pastebėjo žmogų, kuris, kaip ir ji, čia buvo vienas.

Ar jai reikėtų - ar ji *galėtų* - priėti prie jo ir užkalbinti? Juk toks iš pradžių ir buvo jos planas. Su kuo nors susipažinti ir tiesiog pasikalbėti tikintis, kad pavyks atsikratyti netekties ir vienišumo jausmo, ištirpdyti atšiaurų ledo sluoksnį, sukausčiusį ją visą. Prieš subyrant jos pasauliui į šipulius, bent kelias akimirkas atsipalaiduoti ir pasijusti laisvai.

Bet šis vyras neatrodė galįs pateisinti jos lūkesčius. Jis buvo labai aukštas, tamsus ir per daug grėsmingas. Drybsojo krėsele akivaizdžiai

atsipalaidavęs, tačiau spinduliavo kažkokią galią. Ji pajuto pavojų ir širdis sudrebėjo taip, kad net kvapą užgniaužė. Jis sėdėjo nusigręžęs ir apsiblaususiomis akimis spoksojo į puspilnę taurę raudonojo vyno.

Tą akimirką ji pasijuto lyg grakšti patyrusi medžiojanti katė, kuri tyko grobio atokiame džiunglių kampelyje. Vos pamačiusi jį, sulėtino žingsnį ir dvejojama beveik sustingo.

Ir kaip tik tą akimirką šūksnis nuo gretimo stalelio išblaškė jos mintis.

- Labas, brangute. Ko nors ieškai?

Jeigu ne kampe sėdintis tamsus vyras, kuriam beviltiškai reikėjo kompanijos, Skaja kaip visada būtų nutaisiusi standartinę šypsena, sumurmėjusi kažką panašaus į: *O, aš juos jau matau, ačiū*, ir nuėjusi šalin. Bet ji jau buvo sulėtinusi žingsnį, stovėjo čia pat, prie to stalelio, ir lyg tyčia nesugalvojo, kaip išsisukti.

O vyrai nusprendė, kad ji nori praleisti su jais vakarą, gal ir daugiau. Išsišiepę veidai ir degančios, geidulingos, gašliai nužiūrinėjančios akys vertė jaustis labai nepatogiai. Galbūt ji - laisva, netekėjusi dvidešimt dvejų metų moteris - ir norėjo pasidžiaugti paskutiniu savo viengungystės vakaru, bet tik jau ne taip.

Apgailestaujančia šypsena ji stengėsi atsi-
kratyti pasiūlymų išgerti, bet buvo aišku, jog
vyrai nenusileis. Blondinas darėsi agresyvus, o
kai ji pamėgino šiek tiek atsitraukti ir sprukti,
tamsiaplaukis sugriebė ją už rankos ir smarkiai
suspaudė.

- Nagi, kas ne taip? Gal mes tau per prasti?

- Ne... Viskas gerai. Aš... Iš tikrųjų aš su kai
kuo susitinku.

- Su kuo, pavyzdžiui? - nepasitikėdamas
šurkščiai paklausė Frenkas.

- Su savo... Su savo vaikinu. Jis sakė, kad
lauks manęs čia.

Blondinas perdėtai išraiškingai apsidairė,
akimis ieškodamas įsivaizduojamo vaikino.

- Na, raudonplauke, atrodo, kažkas tave stip-
riai apgavo. Akivaizdu, kad jis nepasirodys.

Delnas dar tvirčiau suspaudė jos ranką, stai-
giai prisitraukė artyn ir dabar ji stovėjo kiek
palinkusi į priekį, nes vyriškis apkabino per
liemenį.

- Jis... jis tiesiog vėluoja.

- Žinai, ką aš manau, raudonplauke?

Jis šnibždėjo pašaipiai, o akyse spindėjo pa-
gieža.

- Aš manau, jis nepasirodys. Tu tiesiog me-

luoji, tavo meilužis apskritai net neegzistuoja.

- Na, jūs labai klystate.

Išgirdusi šiuos žodžius, atskriejusius iš už nugaros, Skaja pašoko lyg išgąsdinta katė. Seksualus, žemas vyriškas balsas su gražiu akcentu - to šią minutę ji tikėjosi mažiausiai. Nedrįso nė pasvajoti - jos svajonių vaikas pasirodo ir išgelbsti ją iš šios nemalonios padėties.

Bet tai nebuvo fantazija. Keturios į ją spoksokusios akys dabar žvelgė jai pro petį aiškiai nustebusios ir susirūpinusios. Jos riešą tvirtai laikiusi ranka atsipalaidavo, leisdama ištrūkti.

- O! - tyliai aiktelėjo ji iš nuostabos, pajutusi, jog dvi raumeningos rankos švelniai apkabino jos juosmenį. Tvirtas stiprus kūnas prigludo jai prie nugaros ir ji netgi per savo švarkelio medžiagą galėjo jausti jo jėgą ir karštį, deginantį ją iš vidaus.

Šio vyro glėbyje ji pasijuto saugi ir išgelbėta. Apgaubė jo šiluma ir jėga, ji girdėjo ritmingą kvėpavimą, užuodė jo odos kvapą.

- Atsiprašau, kad vėluoju, brangioji, - jai prie kaklo ištarė duslus balsas. - Žinai, kad tie susitikimai nuolat užsitęsia. Bet aš jau čia.

- Hmm.

Tai buvo viskas, ką tuo momentu ji galėjo atsakyti. Tai veikiau buvo jos jausmų išraiška nei aiškus atsakymas.

Kūnas virpėjo iš susijaudinimo, ji degte degė vien nuo šio nepažįstamojo prisilietimo. Nematė jo veido - vienintelė kūno dalis, kurią galėjo matyti, buvo rankos, apglėbusios jos juosmenį.

Tai buvo labai *vyriškos* rankos. Didelės, tvirtos ir atrodė daug gebančios. Jo pirštai uždenė mažus jos pirštukus ir maloniai šildė. Žiedų nėra. Vienintelis papuošalas - žvilgantis platininis laikrodis, kyšantis iš po nepriekaištingai švarių baltų marškinių ir plieno pilkumo prabangaus švarko rankovės.

- Atleidi man?

- Na, žinoma!

Kaip ji galėjo pasakyti ką nors kita? Būtų pritarusi bet kam. Jai buvo sunku blaiviai mąstyti, o ir tas kelias mintis, besisukančias galvoje, greitai išblaškė kitas jo poelgis.

Ji nieko nematė, tačiau pajuto, kaip jis sujudėjo. Pajuto švelnius blizgančius plaukus ties savo skruostu, o tada - šiltas lūpas ant kaklo. Jai užgniaužė kvapą, širdis netilpo krūtinėje, apsvaigusi ji primerkė akis ir atrėmė galvą į tvirtą jo petį.

- Ei!

Nepažįstamasis švelniai papriekaištavo, galiausiai nusijuokė.

- Tik ne čia, brangioji, - greitai sumetė jis. - Geriau palauk, kol grįšime namo!

Namo! Ji neketina eiti namo su šiuo vyru...

Akimirksniu atsitokėjusi vėl pažvelgė tiesiai į jį ir pasirengė griežtai protestuoti. Bet protestas taip ir liko neišsakytas, nes vyriškis vėl prabilo, jai nespėjus ištarti nė žodžio.

- Laikas eiti, brangioji. Atsisveikink su draugais.

Žodis *draugai* vėl priminė jai apie pavojų. Priešindamasi ji viską galėjo labai greitai sugadinti. Jei būtų bent išsižiojusi, šie du vyrai būtų iškart supratę, kad išvaduotojas nebuvo jos vaikinai.

- Likite sveiki, vyručiai! A... ačiū, kad palaiškėte draugiją.

Bet kas gi taip netikėtai atskubėjo jai į pagalbą? Šis klausimas nedavė ramybės, nors ji pasisuko durų link ir ketino išeiti kartu su juo, stengdamasi, kad tai atrodytų kuo natūraliau, lyg taip būtų kiekvieną dieną....